

lig Gods- og Persontransport paa Banen; men, saalænge som Forholdet er ordnet saaledes, som det nu er, ere Taxterne særdeles høie, nemlig for hver Person 1 Rd. 24 $\frac{1}{2}$, med et Tillæg af 16 $\frac{1}{2}$ i Drikkepenge og 4 $\frac{1}{2}$ i Skriverpenge, hvortil kommer endnu Bropenge, som jeg ikke veed hvormeget udgjør, men det veed jeg, at Færgelaugets Dampskib og Fartøier ere aldeles frie for at betale en saadan Afgift, men det bliver lagt paa Passagererne, og jeg antager, at den tilsammenlagt vil udgjøre et langt større Beløb end det, der vilde blive at betale, om Skibene ikke vare frie for denne Afgift.

Da ikke flere begjærede Ordet, erklæredes Forespørgselen for sluttet.

Man gif derpaa over til det næste Nummer paa Dagsordenen: første Behandling af Forslag til Lov om en ny Ordning af visse Handelsfag udenfor Kjøbstæder og Handelspladse (See Tidendens Sp. 107).

Tscherning: Dette Forslag befinder sig i en anden Stilling nu, end dengang det blev indbragt, efter at vi have hørt Indenrigsministerens Erklæring i Anledning af en Forespørgsel, der for saa Dage siden blev stillet her i Thinget. Indenrigsministeren har erklæret, saavidt jeg har opfattet hans Foredrag, at det var Ministeriets Hensigt, næste Gang Rigsdagen traadte sammen, at fremkomme med en Næringslov, som skulde omfatte disse forskellige Forhold. Det er af mig fra Begyndelsen af udtalt, at jeg holdt for, at Love af denne Natur bedst kunde komme fra Regjeringen, og altsaa er jeg ogsaa fuldkommen fattet paa, at dette Lovforslag nu ikke kan, og maaskee ikke bør gaae igjennem Rigsdagen. Jeg skulde ogsaa strax uførtøvet have taget det tilbage,

derfor jeg ikke ved samme Leilighed havde hørt en Art Erubsel udtalt af Ministeren. Han har først givet os et Tilfagn, som var meget lovende, nemlig, at Sagen ikke skulde blive behandlet af en Commission, men af en enkelt Mand; imidlertid har han ikke nævnt os denne Mand, men har derimod, om jeg huffer ret, henviist til de Arbejder, som ere fremkomne i 1847. Nu har jeg allerede dengang offentlig imødegaaet disse Arbejder, og jeg troer, at det er lykkedes mig ligeoverfor Mange at bevise, at det, som da blev foreslaaet, var noget af det Uheldigste, der kunde opfindes i denne Retning. Jeg skal ikke i dette Dieblik gaae ind paa Enkelthederne deraf, det vilde være urigtigt, thi det foreligger ikke; jeg har kun villet hentyde derpaa. Jeg veed imidlertid ikke, hvorledes man i dette Dieblik skulde værge sig imod en Indskydelse af disse Lovninger paa den kommende Anordning. Jeg havde tænkt mig Muligheden af, at en Behandling af dette Forslag i et Udvalg her kunde tilvelebringe et Materiale, der kunde træde hennem imod denne Indskydelse. Det, jeg væsentlig havde imod, og endnu har imod de Forslag, som dengang bleve gjorte, det er, at de forærvede Sagen ved at forstærke den af alle meest hemmende Foranstaltninger, Næringsvæsenet angaaende, nemlig alle saakaldte Duellighedsprøver. Det er Duellighedsprøven, der, om jeg saa maa sige, er Lauges og Corporationernes Ufornuft. Den industrielle Mands Duellighed kan, hvor han ikke skal træde op, f. Ex. som den ledende Mand ved et Apothek, med et vist offentlig Ansvar, kun erkjendes af 2 Personer i Verden med nogen Nytte, nemlig af den Person selv, som giver sig til at arbejde, og af de Folk, der bruge ham til at arbejde. Alle andre mellemkommende Personer kunne kun styrke Middelmædigheden og sætte den opfindsomme, dygtige og livskraftige Mand tilside.